

Θενά σου τὸ διηγήθῃ,
 κ' ἐνῶ θὰ διηγίόμαι,
 θὰ βλέπουνε τὰ μάτια σου
 ἐμὲ ψυχὴν ἀθλία
 δάκρυα νὰ χύνη, νὰ ἱστορῇ
 τὸν πόνο τῆς καρδιάς της.
 Μιὰ μέρα ξεφαντόναμε
 διαβάζοντας ἀντάμα
 τοῦ Λαντσιλώττου τὴν καρδιά
 πῶς ἔτρωσεν ὁ ἔρωτος.
 Ἡμεῖθα οἱ δύο μας μοναχοί,
 καὶ λογισμὸς κἀνέναν
 δὲν ἔμβαινε σταῖς ἀνοικταῖς,
 σταῖς ξέθαρραις καρδαίς μας,
 κ' ἐπάνω εἰς τὸ διάβασμα
 τὸ ἐρωτικὸ ἐκείνο
 πολλαῖς φορὰς τὰ μάτια μας
 μὲ πόθο ἀπαντηθῆκαν,
 κ' ἄλλαζ' εὐθὺς ἡ ὄψις μας,
 ἀλλὰ ἓνας μόνος ἦτον
 αὐτὸς ποῦ μᾶς ἐνίκησε
 τῆς ἱστορίας ὁ λόγος.
 Ὅποτεν ἐδιχάσαμε,
 πῶς ὁ ἐρξστής ἐκεῖνος,
 ὁ τόσῳ τόσῳ αἰσθαντικὸς,
 ἐφίλησε μὲ πάθος
 τὸ ποθητὸ χαμόγελο
 ἐκείνης, ποῦ ἀγαποῦσε,
 ἐτοῦτος, ποῦ ποτὲ ἀπὸ μὲ
 δὲν θέν' ἀποχωρίσθῃ,
 θερμὰ μοῦ ἐγλυκοφίλησεν
 ὁλότρεμος τὸ στόμα.
 Γαλεῶτος ἦτον τὸ χαρτί
 κ' αὐτὸς ποῦ τῷχε γράφει
 καὶ πλεῖλ δὲν ἐδιχάσαμεν
 ἐκείνην τὴν ἡμέρα.
 Ἐνῶ ἐκεῖν' ἡ μιὰ ψυχὴ
 ἐτοῦτα ἱστοροῦσεν,
 ἡ ἄλλη, εἰς τὸ πλάγι της,
 τόσῳ πικρὰ ἐθρηνοῦσε,
 ποῦ τὴν καρδιά μου ἐρράϊσε,
 ταῖς αἰσθησὲς μου χάνω,
 καὶ πέφτω κατὰ γῆς μὲ μῖζος,
 νεκρὸ κορμὶ ὅπως πέφτει.

ΤΕΛΟΣ

Σημ. Μ. Ὁλόκληρον μετάρρασιν τῆς Κολά-
 σεις ἐπαρουσιάσαμεν κατὰ τὸ ἐπίτηδες δια-
 γνῶσμα τοῦ 1875. Ἡ μετάρρασις δὲν ἐλήφθη
 ὡς ὅφιν, διότι εἶχαν παρέλθει τινὲς ἡμέραι καὶ
 ὥρα ἀπὸ τὴν ταχθεῖσαν προθεσμίαν. . . . Ἐ-
 λήφθησαν δὲ ὡς ὅφιν καὶ ἐπηνέθησαν μετάρρα-
 σεις πλήρεις πεζότητος, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῶν
 κριτῶν. Ἡμεῖς φρονοῦμεν, ὅτι ἡ δάφνη διὰ μίαν
 καλὴν μετάρρασιν τοῦ ἐξόγου ποιητοῦ τῆς Ἰτα-
 λίας ἔπρεπε νὰ μείνῃ πολὺν καιρὸν εἰς τοὺς θα-
 φνῶνας.

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

... Ὡ! ἐνθυμεῖται τὴν ἀκτὴν τῆς Φρεαττοῦς
 (ἐκείνην,
 ἐνθα τὸ κῆμ' ἀφροσπεῖς ἡ Ζεφυρτίς ὄθει,
 ὡπως εὐρὴ ἀκόμαντον ἐντὸς τῶν βράχων κλίνειν;
 ἐνθα οὐδὲν ἤκούετο, ἡ τῶν κομάτων ῥόχθοι;

Τὸ ἐνθυμεῖται; ἤκουον τὰ ἔπη σου τὰ θεῖα,
 καὶ ὕφωναίς τὸ ὄμμα σου τάττειον ἐπάνω.
 Μέχρι τινὸς αἱ ἔδλεπον, ἀλλ' ἔπειτα σκοτίει!
 Ὡ! ἡδυνάτου, ποιητὰ τὴν πτῆσιν σου νὰ φθάσω!

Καὶ ἦτο πτῆσις ἀετοῦ ἡ πτῆσις σου ἐκείνη!
 ὡς νεοσσὸν μὲ ἤρπαξες κ' ἐπέτας εἰς τὰ νύφη,
 καὶ ἱλιγγίων ἐν αὐτῇ τῇ ἀερώδει δίνῃ
 κ' ὁμίχλῃ ἔδλεπον τὴν γῆν κάτω νὰ περιστέγῃ.

Καὶ μ' ἤκουε

Πῶς τὴν ἠγάπων! Ὡ! αὐτὸ μόνον αὐτὴ γινώ-
 (ρίζει!

ἤμην οὐκιά της· πανταχοῦ κ' ἐγώ σπου κ' ἐκείνη,
 Ὡ! τοῦτο μόνον ἔνοιε καρδιά, ἦτις σφύζει!
 ὅστις ποτε ἠγάπησε ἄς μὴ μὲ κατακρίνῃ!

Ἐπάτου εἰς τὰ ἔγνη της μὴ ἄλλος τὰ μιάνη
 Μόλις ἀνέπνεον· ὡς φλὸξ μὴ αἰφνιδίως σβύσθῃ,
 Εἰς πᾶν της βῆμα ἔφρισσον μὴ αἰφνης ἀποθάνῃ
 καὶ ὁ θραπέτης ἄγγελος τὴν γῆν αὐτὴν ἀφήσῃ!

Πῶς τὴν ἠγάπων! μετ' αὐτὴν ἠγάπων τοὺς ἀ-
 (στέρας!
 ὅποτεν δὲν τὴν ἔδλεπον εἶχον τυφλὸν τὸ ὄμμα,
 καὶ φεύγων, φεύγων τὴν ἀχλὺν τὸ σκότος της
 (ἡμέρας
 τὴν ἔδλεπον εἰς τοῦραντοῦ νὰ ἴσται τὸ δῶμα!

Ἦτο ὥρατα; δύσκολον νὰ εἶπω τὴν μορφήν της!
 Ὡ! εἶχε τι διαφανὲς αἴγλην ἀερώδεις!
 πολλὰκις κλείω τὸ μᾶμα μου πρὸς ἀναπόλησίντης,
 καὶ μόλις μοι παρίσται ὡς ἰνδαλμα νεφώδεις.

Πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου της τὴν ἔδλεπον ὡς
 (φάσμα
 καὶ φάλλουσαν περιπαθῶς μὲ δαχρυσμένον
 (ὄμμα.
 κ' ἔφρισσον μήπως ἡ ψυχὴ ἐξαίφνης μὲ τὸ ἔγμα
 ἀφήσῃ τὸ ἐπίχαρι καὶ ἑαδινὸν της σῶμα.

Ὡ! ἦτο ἦτο ποίησις ποιήτρι' ἀν δὲν ἦτο!...
 καὶ μόνον σὺ ἡδυνάσω τὴν αἴτην μου νὰ φάλλῃς!
 Αἶ! τὴν ἀδυναμίαν μου αὐτὴν ἀνακηρύττω
 ὅποτεν γράφω δὲ αὐτὴν κατέχομαι ἐκ ζάλης!

Μίαν ἐσπέραν πλέοντες ὑπὸ λαμπρὰν Σελήνην,
 ἡ φίλη μου ρεμβάζουσα, ἐγὼ τὰς κόπας σείων
 ἐφάλλομεν τοῦ «Ὀρρανοῦ» τὴν συμπαθεῖ δύνῃν
 μάρτυρα μόνον ἔχοντες τὸ πάλλευκον ἱστῶν.

Τότε τὸ κῆμα ἤκουσε τοῦ ἀσπασμοῦ τὸν κρότον,
 καὶ φρίσσαν ἀνταπέδωσε αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἄμμου.
 καὶ ἦτο φίλημα πυρὸς πλήρες ψυχῆς τὸ πρῶτον,
 ἦ τ ο ν π α ρ θ έ ν ο υ φ ί λ η μ α τ ὸ
 [κα τ ο ν φ ί λ η μ ᾶ μ ο υ !

Καὶ ἤρχισ' ἐξογκούμενον καὶ φρίσσαν τὸ ἱστῶν.
 ἡ ἄκατος φλοισβίζουσα διέσχισε τὸ κῆμα.
 Τί κρῖμα! νὰ διακοπῇ τὸ ὄνειρον τὸ θεῖον!
 καὶ φεῦ! νὰ προσαρμήσωμεν τὸ πλοῦτόν μας,
 (τί κρῖμα!

Καλλίτερον εἰς πέλαγος νὰ πλέωμεν ὀνείρων
 ἢ εἰς λιμένα ἀδωθῇ τὸ πλοῖτόν μας νὰ πλέῃ,
 θέλω ἐγὼ τὸν ἔρωτα καὶ φιλημάτων στεῖρον!
 δὲν θέλω, ὅχι, νὰ γελᾷ ὁ ἔρως μου νὰ κλαίῃ!

Καὶ ἦδη μάτην πάλιν προσπαθῶ νὰ τὴν ἀναπο-
 (λήσω
 μὲ φεύγει ὡς περ ὄνειρον, μὲ φεύγει ὡς νεφέλη
 καὶ μάτην πάλιν προσπαθῶ ἐκείνην ν' ἀγαπήσω
 Ὡ! εἶναι δι' ἐμὲ ἀσὴρ σθεσθεῖς ἐν τῇ θυέλλῃ!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Θέατρον Ἀθηνῶν.— Τὴν Κυριακὴν
 19 Νοεμβρίου τῆ συνδρομῇ τῆς Κυβερ-
 νήσεως ἀνεπέτασεν εἰς τὸ κοινὸν τὰς
 πύλας τοῦ τοῦ θεάτρον τῆς πρωτεύου-
 σης, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ δώσῃ σειράν πα-
 ραστάσεων ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ
 ἀρίστου καὶ ἱκανωτάτου τῶν Ἑλλήνων
 ἡθοποιῶν κ. Δημοσθένους Ἀλεξιάδου
 δραματικὸς θίασος.

Ἡ ἑναρξίς τῶν παραστάσεων ἐγένε-
 το διὰ τοῦ δράματος «Γέρων-Μαρτὲν»
 καὶ τῆς μονοπράκτου κωμωδίας «Φαν-
 τασιοκόπος» ἐν μέσῳ καλοῦ καὶ πολ-
 λοῦ κόσμου, καίτοι ῥαγδαίως πιπτού-
 σης βροχῆς μέχρι τῆς ἐνάτης ὥρας.

Ἡ παράστασις διεξήχθη μετ' ἐκτά-
 κτου ἐπιτυχίας· γενικὴ συγκίνησις ἐ-
 βασίλευε καθ' ὅλην τὴν αἴθουσαν καὶ
 πολλὰ ἐχύθησαν δάκρυα· οἱ θεαταὶ κα-
 τατελεγγμμένοι ἐκάλεσαν τοὺς ἡθοποι-
 οὺς ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ ἐνθουσιωδῶς ἐ-
 χειροκρότησαν αὐτοὺς· ἐν τῷ δράματι
 αὐτῷ ὑπακρίνονται ἀμέμπτως τὰ μέρη
 τῶν πάντες, διακρίνονται δὲ ἰδίως αἱ
 κυρίαι Πιπὶνα Βονασέρα, Φιλομήλα Βο-
 νασέρα, Αἰκατερίνα Δρακοπούλου, Αἰ-
 κατερίνα Δρακάκη, καὶ οἱ κύριοι Ἀλε-
 ξιάδης, Τσίντος, Ζάνος, Μπίστης, Κυ-
 ριακός. Μετ' εὐχαριστήσεως δὲ εἶδε τὸ
 κοινὸν καὶ δύο καλοὺς νέους τὸ πρῶ-
 τον ἐμφανιζομένους ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ
 πρόσδον ὑποσχομένους.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς κωμωδίας οἱ θεα-
 ταὶ ἐκάλεσαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὸν κα-
 λὸν ἡθοποιὸν Ν. Ζάνον, ὅστις εἶναι ἀ-
 ξιὸς παντὸς ἐπαίνου ἐν τῷ αὐαντα-
 σιοκόπῳ.

Φίλοι εἰλικρινεῖς τῆς ἑλληνικῆς σκη-
 νῆς καὶ τῶν καλῶν ἡθοποιῶν μετ' εὐ-
 χαριστήσεως θὰ ἴδωμεν τὸν θίασον τοῦ
 κ. Ἀλεξιάδου προκόπτοντα.

*

Ὅταν Λουδοβίκος ὁ ΙΔ' μετέβη εἰς
 τὴν πολιορκίαν τοῦ Mons, ἡ κυρία
 Μαιντενὸν εἶπε πρὸς τὸν Λουδοβίκον: Μᾶς
 ἐγγυᾶσθε περὶ τῆς ζωῆς τοῦ βασιλέ-
 ως; — Ὅχι, ἀπεκρίνατο ὁ ὑπουργός,
 ἐγγυῶμαι περὶ τῆς δόξης του.»

*

Ἀξιωματικὸς τοῦ συντάγματος τῆς
 Δυρρηλίας ἀποσταλεῖς εἰς τὴν ἀλλήν, ὁ-

πώς κομίση τὴν ἀγγελίαν στρατιωτικῆς ἐπιτυχίας, ἐζήτησε τὸ παράσημον τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου. Ἀλλ' εἶσθε πολὺ νέος! παρετήρησεν αὐτῷ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. — Μεγαλειότατε, ὑπέλαθεν ὁ ἄξιος ἀξιωματικός, δὲν γηράσκομεν εἰς τὸ σύνταγμα Σας τῆς Αὐρηλίας».

Νέα τις ἡθοποιὸς ὑπεκρίνετο ἐν Λονδίῳ τὸ πρόσωπον τῆς λαίδου Ἀννης εἰς τὸν Ριχάρδον Γ'. Ὅταν ἀπήγγειλε τὸ μέρος: «Ἀχ! πότε θὰ εὕρω ἡσυχίαν; — Ποτέ, ἂν δὲ μοῦ πληρώσης τὰ τριάκοντα σελλίνια, τὰ ὅποια μοῦ χρεωστεῖς», ἐκραύγασεν εἰς τῶν πιστωτῶν τῆς ἀπὸ τῆς πλατείας.

Ἡ πρώτη φενάκη. — Φίλιππος ὁ Ἀγαθός, δούξ τῆς Βουργουνδίας, συνεπεία βαρείας ἀσθενείας ἀπώλεσε πάσας τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του. Τὸ δυστύχημα αὐτὸ τῷ ἦτο μᾶλλον ἐπαισθητόν, καθόσον ὀλίγω πρότερον εἶχε μνηστευθῇ μετὰ τῆς ὡραίας πριγκηπέσσης Ἰσαβέλλας τῆς Πορτογαλλίας. Ὅπως ἀποκρύψῃ ἐφ' ὅσον ἦτο δυνατόν τὴν φαλακρότητα του ἐκάλυψε τὴν κεφαλὴν διὰ μικροῦ μέλανος σκούφου. Ἀλλὰ τὸ ἐπιπλάυμμα αὐτὸ δὲν παρημποδίζε τοῦ νὰ ᾔηται ἀσχημόνατος, ὡς δὲν παρημποδίζε καὶ τὴν πριγκηπέσσαν νὰ τὸ παρατηρήσῃ.

Ὁ δούξ τὴν ἐπαύριον τῶν γάμων του κατείχετο ὑπὸ θανασίμου λύπης.

Ἰεράρχης μέγα ἰσχύων ἐν τῇ αὐλῇ ἀνέλαβε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ τὴν αἰτίαν.

«Αὐθέντα, τῷ εἶπεν, ἡ καλὴ σας πόλις τῶν Βρυξελλῶν εἶναι ἀπαρηγόρητος διὰ τὴν λύπην τῆς Σῆς ὑψηλότη-

τος. Δὲν ὑπάρχει μέσον νὰ τὴν καταπονήσωμεν;

— Ἀδύνατον! ἀπεκρίνατο ὁ Φίλιππος: τὸ δεινόν μου εἶναι ἀθεράπευτον, καὶ ἐν τούτοις τί δὲν θὰ ἐδίδον ν' ἀγαπηθῶ παρὰ τῆς συζύγου μου;»

Ὁ ἱεράρχης δὲν ἀπώλεσε πᾶσαν ἐλπίδα. Θέλων νὰ διατηρήτῃ τὴν εὐνοίαν τοῦ δούκους, ἐκήρυξε μεγάλην ἀμοιβὴν εἰς τὸν ἐφευρέτην μέσου, δι' οὗ νὰ κρύπτεται ἡ φαλακρότης.

Μετὰ τινὰ χρόνον ξένος τις ἐζήτησε νὰ τὸν ἴδῃ. Τῷ παρουσίασε σκούφον φέροντα ξανθὴν καὶ μακρὰν κόμην τόσον φυσικὴν, ὡς νὰ ἐφύετο ἐπὶ ἀνθρωπίνης κεφαλῆς.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀριστουργήματος αὐτοῦ, ὁ ἱεράρχης ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς. «Τὸ ὄνομά σου; εἶπε ζωηρῶς εἰς τὸν ξένον: τὸ ὄνομά σου, ἐξαίρετε ἀνθρώπε;

— Πέτρος Λορσώ, αὐθέντα, κουρέυς ἐν Διζῶνι.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἀξιωμακροῦ αὐτῆς ἡμέρας ὁ Φίλιππος ἔδωκεν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν Βρυξελλῶν λαμπρὸν χορόν, καθ' ὃν ἔφερον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ὡραῖαν ξανθὴν φενάκην. Ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει, ἂν ἡ δούκισσα Ἰσαβέλλα ἡσθάνθη ἔνεκα τούτου πλείονα ἔρωτα πρὸς τὸν Φίλιππον. Ἀλλ' ἀδιάφορον. Πολλοὶ βεβαίως τῶν ἀναγνιστῶν εὐλογοῦσι τὴν μνήμην τοῦ Πέτρου Λορσώ.

Νέος μαρκήσιος, τοῦ ὁποῦ ἡ εὐγένεια δὲν ἦτο παλαιῆς χρονολογίας, εἶπεν εἰς τὸν διάσημον κόμητα Γραμμῶν: «Καλημέρα, γηραιὸ κόμη. — Καλημέρα νέε μαρκήσιε.»

ΛΥΣΙΣ ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ

Σολομών — Σόλων

Ἔκυσαν αὐτό: πρῶτος ὁ κ. Π. Ζ. Σάρογλος.

Αἱ κυρίαι Εὐτυχία Μητσοπούλου, Εὐγενία Χωματιανοῦ, Ἐλένη Κολποδίνου, Χαρίκλεια Πανταζή, Μαρία Θ. Παναγοπούλου, Χαρ. Ποσειδῶνος, Ἐλένη Σπηλιοτοπούλου: οἱ κ. κ. Γεωργιάδης, Νικίας Π. Ἰωαννίδης, Ἀντῶνιος Θ. Ματζαβίνος, Κ. Τσουνουκόπουλος, Σωτ. Σακελαρόπουλος, Χρ. Δ. Γεωργαντζᾶς, Π. καὶ Κ. Μαζαράκης, Γ. Βλαχόπουλος καὶ ὁ κ. Ἰωάννης Πατρίκιος διὰ τοῦ ἐξῆς ἐξαστίχου:

Ὁ Σολομὼν ὁ βασιλεὺς ὁ τῶν σοφῶν ἡγέτης
δύο ἐκ τῆς καρδίας τοῦ ἀποθαλόν στοιχεῖα,
ἔγινε Σόλων, ὁ κλεινὸς καὶ μέγας νομοθέτης.
Ἀλλὰ δὲν ἦτο αἶνιγμα αὐτό, τῇ ἀληθείᾳ.
Πάντοτε ἐκ τῆς καρδίας τοῦ πρέπει τις
[ν' ἀφαιρῇ]
[ν' ἀποκτῇ τὴν σύνεσιν, τοὺς νόμους νὰ τηρῇ.]

ΑΙΝΙΓΜΑ Γ'.

«Πάντοτε ἐκ τῆς καρδίας του πρέπει τις ν'
[ἀφαιρῇ:]
Δὲν ἦτο λέγεις αἶνιγμα; ὅχι; τῇ ἀληθείᾳ;
Κακὸν κανόνα ἔθεσες, Πατρίαιε μου φίλε.
— Ἦτο ὡραία, ἡ θεὰ τῆς προσφιλοῦς Ἠπειροῦ,
τὴν κλαῖν' οἱ κλέφτες ἐς τὰ βουνὰ καὶ οἱ βοσκοί
[ἐς τοὺς κάμπους,
τὴν κλαῖνε καὶ μωρολογοῦν τὸ μαῦρο θάνατό
[τῆς,
τὰ πλεῖ ὁμορφα δημοτικὰ τραγούδια λέν γι'
[αὐτῆς,
Ὀλόκληρ' ἕνας ποιητὴς τῆς ἔγραψε βιβλίον,
καὶ ἄλλος δράμα ἔγραψε ἐς τὴν ὁμορφὴν γυναῖ-
κα. —
Δύο ἐκ τῆς καρδίας τῆς ἀπόδαλι στοιχεῖα,
Κ' ἀμέσως θὰ τὴν βδελυθῇ, θ' ἀφῆσθαι τὸν κα-
[νόνα.
Θὰ εἴπῃ, ἡ ὀλόκληρος νὰ ᾔσῃ, ἡ νὰ φύγῃ!
Ἀνδρὲς πιστεύῃς εἰς ἐμὲ, πείσευσέ τὸν Παράσχον.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΕΝΙΕΡΟΣ

ἐκ τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ γλυκυτάτου τῶν γάλλων μυθιστοριογράφων Ἰωσήφ Μερὺ

Τιμᾶται δρ. 5.

Εἰς τοὺς ΠΡΟΠΛΗΡΟΝΟΝΤΑΣ ἑτησίαν ἢ τοῦλάχιστον ἑξαμηνίαν
συνδρομὴν τοῦ νέου περιοδικοῦ

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

τὸ ὡραῖον τοῦτο μυθιστόρημα δίδεται

ΔΩΡΕΑΝ